

Už od pondělka jsem se nemohl dočkat, až zas vyrazím na čundr. Přišlo mi zvadlo na potlach na Kančí louce, takže nebylo co řešit. V pátek jsem zabalil hoknu o hodinu dřív, popadl uesku a kajtru a vyrazil. V tom fofru jsem doma nechal žebadlo a musel se vracet. Měl jsem v něm cancák, zavírák a votvírák. V maskáčích a kanadách jsem na ten náš courák doběhl doslova v poslední chvíli. Kamarádi mi z okna fandili. Nestihl jsem si koupit lupen, takže mě štíplístek pohotově obral. Fíra to hnal dobře a za chvíli jsme byli v Kralicích. Tam jsme zašli do osvěžovny na jedno, abychom nezahynuli žízni. Byli tam i tři amíci, ale měli jiný cíl než my. Chvíli jsme s nimi pokecali, pak si zalomili palce a vyrazili. Ještě jsem si naplnil felinu, neboť ani to jsem doma nestihl a koupil lahváče, protože umřít žízni je nejhorší smrt. Cestou na potlachoviště jsme hráli bombu a vzali do vleku kamaráda Šedého Vlka. Na zádech měl tele, to už jsem dlouho neviděl. Je to samotář až kdesi od Staré řeky a vůbec to tu nezná. To já bych tam trefil i v té nejčernější tmě! Na fleku už bylo hafo kamarádů. Nejdřív se dělalo dřevo a narazila bečka. Pak proběhlo pár soutěží. Dařilo se mi. Mezitím kamarád Miki uvařil guláš. Vytáhl jsem ešák a zahnutej bagr a šel bagrovat. Trochu jsem to přepísk, skoro jsem se pak nemohl pohnout.

Konečně se setmělo a šerif dal pokyn, že začneme. Všichni jsme vstali na Vlajku, šerif měl krátkou řeč, kamarádi Meky, Miki, Vrt a Sam vzali fakule a zapálili voheň. Vohnivcem byl určen brácha Tony, protože se nedávno vrátil ze zeleného vandru. Na začátku jsme vzpomněli na kamaráda Merlina, který se v létě vydal na nejdelší vandr. Pak byly ještě nějaký ty oficiality. Za odpolední hod tomahawkem jsem dostal krásnou placku a všichni jsme obdrželi nezbytná camrátka. Pak se to konečně pořádně rozjelo. Byly tu čtyři kajtry, benžisko, foukačka a nějaká ta rejže. Jela jedna ryvolovka za druhou, občas jsme to proložili žalmanovkou. Ani jsme se nenadáli a byla půlnoc. Kamarád Rumcajs vyprávěl historiky o Bílým. Rozvázal i Šedý Vlk a povídal o Hagenovi. Brrr, pak se mi o tom zdálo. Ještě jsme chvíli zpívali, pak vstali na Rosu a postupně začali odpadávat. Kolem druhý i já. Vybalil jsem mumii a chrápal pod širákem. K ránu sprchlo, ale stačilo se přikrýt celtou. Svý sladký dřevo jsem prozíravě už předem odnesl do hangáru. Áčko nemám, nejsem masňák. Byla kosa, ale hřála mě kočka. Oskar mě probudil už v sedm. Všichni ještě chrněli, vzhůru byla jen jedna kamarádka. Měla na sobě dost nezvyklý jehličí. Podle domovenky jsem poznal, že je z osady Poslední míle. To mi nic neříkalo, tak jsem se s ní dal do řeči. Ukázalo se, že je to seveřanka. Byla tu poprvé a moc se jí to tu líbilo. Měla

dlouhý rzavý vlasy, krásný voči a jmenovala se Liška. Pomohl jsem jí rozdělát voheň a udělat snídani. Byla tu s ještě s jednou kamarádkou. Nabídl jsem jí, že jí ukážu boudy v Údolí Klondike. Měl jsem strach, že s ní bude chtít jít ta její kamarádka, ale ta řekla, že nemůže, protože má čočky. Nebyla to pravda, byla v kristuskách a to bych poznal. Vyrázili jsme tedy bez ní. Několikrát jsme brodili. Voda už byla studená, ale Lišce to nevadilo, je to drsňačka. Prohlídli jsme si Kobru, Pustinu i Umírajdu. U Čertáku jsme naposled přebrodili a vraceli se zpět. To už jsme potkávali hafo siloňáků. U totemu na Orláku byl nechutný binec! Trochu jsme to tam uklidili a vyrázili zpět za kamarády. Když jsme přišli, přivítal mě Vrt se slovy, co to mám zas za novou buchtu. Naštěstí tam byl Tony, který mu řekl, že dělá blbý fóry a tím to zachránil. Tony je fakt brácha. Když jsme se loučili, chtěla Liška, abych jí napsal canc. Namaloval jsem to naše Údolí Klondike a připsal, že bych ji brzy zas rád viděl. Když to četla, trochu se červenala, pak řekla, že mi pošle zvadlo na jejich výročák na Pulčinách. Moc se mi líbí, snad to klapne.